

Sygn. akt I CSK 83/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa M. W.
przeciwko C. [...] Spółce z o.o. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 29 maja 2013 r., sygn. akt VI ACz [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagań przewidzianych przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadnieni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w tym przedmiocie jest konsekwencją oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został przez powoda uzasadniony ze wskazaniem na potrzebę wykładni przepisu prawnego budzącego poważne wątpliwości i wywołującego rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), to jest art. 1161 § 1 k.p.c. oraz na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w zakresie zarzutu naruszenia art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.

W zakresie pierwszej z przytoczonych wyżej podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że spór rozstrzygany w niniejszej sprawie wymaga wyjaśnienia, jak należy rozumieć użyte w umowie stron sformułowanie „wszelkie spory wynikające z niniejszej umowy lub w związku z nią będą rozstrzygane wyłącznie przez sąd polubowny” i czy obejmuje ono także roszczenia wynikające z przepisów art. 18 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Skarżący przytoczył orzeczenia, w których Sąd Najwyższy i sądy powszechne w różny sposób wykladały umowną klauzulę zapisu na sąd polubowny w związku z dochodzeniem roszczeń mających podstawę w ustawie o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

Trafnie zauważył skarżący, że kwestia dopuszczalności objęcia zapisem na sąd polubowny także takich roszczeń, u podstaw których leży stosunek obligacyjny, a ich podstawą jest ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji,

pozwalająca na zakwalifikowanie pewnych działań podjętych w związku z wykonywaniem umowy jako czynów nieuczciwej konkurencji, była rozbieżnie oceniana w orzecznictwie. Istotne jednak jest to, że orzecznictwo zmierzało do ujednolicenia poglądu co do tej kwestii, ale zarazem eksponowano w nim konieczność rozważania każdego przypadku z uwzględnieniem treści umowy zawartej przez strony. W postanowieniach z 24 października 2012 r., III CSK 35/12 i z 17 października 2012 r., I CSK 119/12, Sąd Najwyższy podsumował dotychczasową linię orzecznictwa dotyczącą wykładni art. 1161 § 1 k.p.c. w związku z dochodzeniem roszczeń mających podstawę w art. 18 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji na tle zapisu na sąd polubowny o treści takiej, jak sporządzony przez strony niniejszego postępowania. Trudno zatem twierdzić, że przepisy powołane w skardze kasacyjnej ciągle wywołują rozbieżności w orzecznictwie i wymagają wykładni w celu ich wyeliminowania.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego postanowienia nie usprawiedliwia tezy, że skarga kasacyjna powoda jest oczywiście uzasadniona.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

[aw]